

ΣΩΤΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ΑΚΟΥ ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΣΩΤΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Άκου το λιοντάρι

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Θέση υπογραφής δικαιούχου/ων δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον η υπογραφή προβλέπεται από τη σύμβαση.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη Ελληνική Λογοτεχνία
Πεζογραφία – 549

Σώτη Τριανταφύλλου, Άκου το λιοντάρι
Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος
Επιμέλεια, διορθώσεις: Ιωάννα Ανδρέου
Σελιδοποίηση: Παναγιώτης Βογιατζάκης

Η φωτογραφία του εξωφύλλου παραχωρήθηκε
από τον αρχικό δικαιούχο στη Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ, 2023

Copyright © Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)
και Σώτη Τριανταφύλλου, 2022

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Μάρτιος 2023

KET E446 ΚΕΠ 155/23

ISBN 978-618-07-0227-9

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),
570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> . e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

---

Το μυθιστόρημα είναι προϊόν μυθοπλασίας και οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα ή γεγονότα είναι συμπτωματική.

Στα μέσα Φεβρουαρίου 2023, η Καρολίνα Καίσαρη είδε τυχαία στην τηλεόραση ένα πρόσωπο που γνώριζε αλλά που δεν είχε συναντήσει για πάνω από μια δεκαετία. Επρόκειτο για την Έρση Μυλωνά, ερωμένη του Χρήστου Λεοντάρη, συζύγου της αδερφής της, της Φραγκίσκης: ο Χρήστος και η Φραγκίσκη είχαν φύγει από τη ζωή κάμποσα χρόνια νωρίτερα —πρώτα η Φραγκίσκη, μετά ο Χρήστος—, αλλά από τον διάλογο της Έρσης με τη δημοσιογράφο η Καρολίνα συμπέρανε ότι η ιστορία τους, αν και πολύ συνηθισμένη, είχε γίνει βιβλίο. Στην αρχή, η Καρολίνα, κάνοντας αφηρημένη ζάπινγκ, δεν αναγνώρισε την Έρση, που ήταν έντονα μακιγιαρισμένη και χωμένη στη βαθιά πολυθρόνα του πλατό· όμως, ένα λεπτό αργότερα και προτού ακούσει το όνομα της καλεσμένης, κοκάλωσε μπροστά στην οθόνη με το τηλεχειριστήριο στο χέρι. Ήταν μαγκαζίνο, όχι εκπομπή βιβλίου· ο επόμενος καλεσμένος ήταν κάποιος γιατρός που θα μιλούσε για σπίλους, κοινώς κρεατοελιές: το ανακοίνωσε η δημοσιογράφος λίγο πριν από

τη διακοπή για διαφημίσεις. Εν πάση περιπτώσει, η Έρση Μυλωνά, επί είκοσι εννέα χρόνια υπάλληλος στην Πολεοδομία και, κατά τα λεγόμενά της, δεινή αναγνώστρια ρομαντικών μυθιστορημάτων, είχε γράψει ένα βιβλίο με τίτλο Άκου την αρκούδα: όχι, δεν ήταν αυτοβιογραφικό· μπα, καθόλου· η ίδια έπαιζε πολύ μικρό ρόλο· ήταν η ιστορία μιας οικογένειας που έτυχε να γνωρίσει.

—Πρόκειται δηλαδή για αληθινά πρόσωπα; ρώτησε η δημοσιογράφος.

—Και ναι και όχι. Είναι μια φέτα ζωής ενός κύκλου ανθρώπων που είδα κάποτε από μακριά. Και που άκουγα γι' αυτούς...

—Φέτα ζωής... Δηλαδή;

—Να, περιγράφω πώς νομίζω ότι ζούσαν και ζουν, και τι αισθάνονται. Είναι μια αθηναϊκή οικογένεια όπως πολλές άλλες.

—Α, μάλιστα. Πού αποδίδετε την επιτυχία του βιβλίου σας; Το οποίο είναι το πρώτο σας, αν δεν κάνω λάθος...

—Έχω πολλά χειρόγραφα στο συρτάρι μου. Στην Πολεοδομία δεν είχαμε ποτέ πολλή δουλειά· καθόμουν κι έγγραφα. Από τότε που μας έδωσαν κομπιούτερ και έμαθα να πληκτρολογώ, έγγραφα όλο και περισσότερα. Η επιτυχία... δεν ξέρω... Ίσως οφείλεται στο ότι η οικογένεια Αρκουδέα είναι τόσο συνηθισμένη;

—Υποθέτω ότι το όνομα, τα ονόματα τα έχετε αλλάξει...

—Φυσικά. Αλλά, έτσι κι αλλιώς, περιγράψω την ιδιωτική τους ζωή, πράγματα που δεν μπορώ να ξέρω με ακρίβεια, που τα φαντάζομαι... Ή που τα έχω ακούσει από τρίτους.

—Το βιβλίο σας μοιάζει κάπως με σενάριο... Αληθεύει ότι έχετε εργαστεί ως ταξιθέτρια; Το διαβάζω εδώ στο αυτί του βιβλίου.

—Α, ναι, στον κινηματογράφο Απόλλων! Ήταν μια θαυμάσια εμπειρία. Έτσι έγινα πάρα πολύ σινεφίλ. Καθώς δεν έβλεπα ποτέ τις ταινίες από την αρχή μέχρι το τέλος, εξασκήθηκα στο να μαντεύω τι είχε προηγηθεί και πώς θα κατέληγε η ιστορία.

—Έχω ακούσει ότι παλιά οι άνθρωποι έμπαιναν στον κινηματογράφο από τη μέση της ταινίας... Κάπως έτσι δηλαδή; Κι αυτό σας βοήθησε να γράψετε το βιβλίο;

Η δημοσιογράφος δεν πολυκαταλάβαινε πώς κάποτε οι θεατές έμπαιναν στην κινηματογραφική αίθουσα όποια στιγμή τούς βόλευε, η Καρολίνα όμως είχε ζήσει την εποχή αυτής της παράξενης συνήθειας.

—Μάλιστα, με βοήθησε να σκαρώνω την πλοκή. Και για να γίνω σινεφίλ. Βλέπω θρίλερ back-to-back.

—Εννοείτε το ένα μετά το άλλο;

—Ναι, στα καπάκια.

—Στα καπάκια;

—Μπορώ να δω έως και τρία μέσα σ' ένα βράδυ.

—Το βιβλίο σας όμως δεν είναι θρίλερ.

Η Έρση γελούσε φιλάρεσκα, αλλά όχι με ενοχλητικό τρόπο. Η Καρολίνα την έβρισκε μάλλον συμπαθητική.

—Τελειώνω τώρα ένα άλλο που είναι τύπου θρίλερ.

—Θα το περιμένουμε με ανυπομονησία.

—Ω, δεν παίρνω τον εαυτό μου τόσο στα σοβαρά, συνέχισε η Έρση. Στο γραφείο με φωνάζουν μισ Πίγκυ. Και δεν με πειράζει καθόλου. Ναι, τι έλεγα; Ότι γράφω ένα θριλεράκι. Αυτό έλεγα.

—Ε όχι και μισ Πίγκυ! είπε κολακευτικά η δημοσιογράφος αφήνοντας να εννοηθεί ότι θα ήταν καλό, αλλά όχι απαραίτητο, να χάσει μερικά κιλά η Έρση.

Η Καρολίνα κοιτούσε την οθόνη αποσβολωμένη. Όταν ζούσε ο Χρήστος, η Μάντυ παρομοίαζε την Έρση με τη μισ Πίγκυ, αλλά περισσότερο για τα μεγάλα της ρουθούνια και λιγότερο για το βάρος της· τώρα στην οθόνη έμοιαζε να κλείνει το μάτι στη Μάντυ. Φαινόταν παχουλή και ευχαριστημένη· έσκαγε από υγεία· η άνεσή της μπροστά στην κάμερα εντυπωσίασε την Καρολίνα. Άπλωσε το χέρι της πάνω στον καναπέ όπως έκανε παλιότερα όταν δίπλα της καθόταν ο Κώστας: τώρα στη θέση του καθόταν η γηραιότερη από τις δυο γάτες του που είχαν επιζήσει. Μόλις τελείωσε η συνέντευξη με την Έρση και βγήκε ο γιατρός για να μιλήσει για τις κρεατοελιές, η Καρολίνα έτρεξε στο βιβλιοπωλείο της Πατησίων κι αγόρασε το Άκου την αρκούδα: στην προθήκη, υπήρχε μια γιγαντοαφίσα χωρισμένη στα δύο· από τη μια μεριά, ήταν το εξώφυλλο του βιβλίου —η φωτογραφία ενός τεράστιου χρυστάλλινου πολυελαίου—, από την άλλη, η φωτογραφία της Έρσης σε προφίλ επεξεργασμένη στο φότοσοπ. Αναρωτιόταν αν «τα παιδιά»

είχαν δει την εκπομπή ή είχαν ακούσει ότι η Έρση είχε γράψει ένα σχεδόν μπεστ σέλερ. Αποφάσισε πως ήταν η πρώτη που θα διάβαζε το πόνημα της Έρσης: ο Σαράντης και η Μάντυ δεν είχαν χρόνο για απογευματινά τηλεοπτικά μαγκαζίνο· η Μυρτώ περιφρονούσε την τηλεόραση, ως μέσο της τεχνικής της αποβλάκωσης· η Ρέα, αν είχε μάθει για το βιβλίο, θα της είχε τηλεφωνήσει αμέσως· όσο για τον Μάνο, δεν θυμόταν καν την Έρση. Οι υπόλοιποι ενδιαφερόμενοι ήταν νεκροί.

Η Καρολίνα διάβασε το βιβλίο, μισοξαπλωμένη στον καναπέ, αλλάζοντας από μέσα της τα ονόματα: σε λίγες αράδες, φάνηκε πως ο Σαράντης ήταν ο Στάθης, η Μάντυ ήταν η Μπέττυ, ο Ηλίας ο Λουκάς κι ο Χρήστος ο Νίκος. Το χάσμα των γενεών φαινόταν, μεταξύ άλλων, και στο ότι η Έρση («Έφη» στο Άκου την αρκούδα) ονόμαζε την Καρολίνα «Μελίνα»: όταν είχε γεννηθεί η Καρολίνα, το όνομα δεν ήταν ακόμα της μόδας· υπήρχε μόνο μία Μελίνα, η Μερκούρη. Όπου γινόταν λόγος για αρκούδα —π.χ. όταν η Έρση ανέφερε το «Let Me Be Your Teddy Bear» του Έλβις Πρίσλεϋ—, την αντικαθιστούσε μ' ένα λιοντάρι. Αν και απορροφήθηκε από την ανάγνωση —επειδή η Έρση έγραφε καλούτσικα αλλά κυρίως επειδή την έτρωγε η περιέργεια—, κάπου κάπου κοιτούσε το κινητό της τηλεφώνου· ωστόσο, κανένα από τα πρόσωπα του Άκου την αρκούδα δεν της τηλεφώνησε, ούτε της έστειλε μήνυμα «Η ΕΡΣΗ ΕΓΡΑΨΕ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ!!! ΤΗΝ ΕΙΔΑ ΣΤΗΝ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ!!!)».

Ενώ γύριζε τις σελίδες, η Καρολίνα σκεφτόταν πως, αν

είχε έστω το λιγοστό ταλέντο της Έρσης, θα είχε γράψει εκείνο το βιβλίο που τόσο λαχταρούσε ο Ηλίας: για τη Φωκίωvos Νέγρη, για τον Έρικ Κλάπτον στο Ιγκλού, για τα «Μουσικά Πρωινά» σ' εκείνο τον παλιό κινηματογράφο στον Πειραιά: για όλα όσα είχαν παντοτινά χαθεί: άνθρωποι, μουσικές, τόποι, αντικείμενα. Για το παρελθόν· την έρημη γη όπου κανείς τους δεν είχε αφήσει το παραμικρό ίχνος.

2017

Χειμώνας

Η Μάντυ πλησίασε το πρόσωπό της στον καθρέφτη του μπάνιου κι ο καθρέφτης θάμπωσε. «Αίσχος» μουρμούρισε· «χάλια». Έκοψε με τα δόντια της ένα ροζ χαπάκι, έβαλε το μισό στο στόμα και σκύβοντας στη βρύση το κατάπιε με μια γουλιά νερό. Η κίνηση και το γκλουκ τής θύμισαν τον ψύκτη στο προαύλιο του δημοτικού σχολείου — το 1980, το 1981 ίσως. Δίστασε μια στιγμή, ύστερα πήρε το άλλο μισό· χωρίς νερό. «Και τώρα» σκέφτηκε βγαίνοντας από το μπάνιο «χαζό ύφος —πιο χαζό απ' όσο συνήθως— και ελαφρά βλεφαρόπτωση».

Ένα βράδυ είναι, θα περάσει.

Ήταν Σάββατο· εφτά το απόγευμα· μια χειμωνιάτικη μέρα που έμοιαζε φθινοπωρινή. Το μόνο που καθησύχαζε τη Μάντυ ήταν ότι δεν έβρεχε: αν τα παιδιά κάπνιζαν —καπνό ή χόρτο—, θα έβγαιναν τουλάχιστον στη βεράντα και θα μπορούσε να παριστάνει την ανήξερη.

Μόλις την προηγούμενη εβδομάδα είχε βρει χρόνο να ξεστολίσει το χριστουγεννιάτικο δέντρο, που μαράζωνε στη γωνία με τα φωτάκια του σθηστά. Ο Φραγκίσκος

έκλεινε τα δεκατέσσερα: πάρτι γενεθλίων· το πρώτο εφηβικό πάρτι· ίσως και το τελευταίο· η Μάντυ μετά-νιωνε τώρα που είχε πει ναι σ' αυτή την τεράστια φασαρία. Πέρυσι δεν είχαν γιορτάσει· πενθούσαν — δηλαδή η Μάντυ πενθούσε, όχι ο Φραγκίσκος. Τα παιδιά δεν πενθούν· και σίγουρα δεν πενθούν παππούδες.

Ο εορτάζων φορούσε γυαλιά ηλίου μέσα στο σπίτι: η Μάντυ απορούσε πώς κατάφερε να δει με τα Ray-Ban aviator τις γιρλάντες και τα μπαλόνια και να τα σπάσει όλα μ' ένα κλειδί. Λάθος της: είχε στολίσει το σαλόνι λες και επρόκειτο για πάρτι νηπίων. Κι ο Φραγκίσκος τής είπε να πάει να κρεμαστεί με τις γιρλάντες. Η Μάντυ κατέφυγε στο μπάνιο: βαθιά εισπνοή, βαθιά εκπνοή· ύστερα εξέτασε τους πόρους στη μύτη της και πήρε ενάμισι Λεξοτανίλ: ένα στην αρχή, μισό αργότερα. Σκεφτόταν: «Ίσως αρχίσουν να φιλιούνται, με γλώσσα, στο ημίφως· και να κάνουν μπάφους — αλλά τίποτα απ' αυτά δεν είναι λόγος για να γίνει πάρτι· το πάρτι θα μπορούσε να μη γίνει. Από την αρχή του αιώνα, το ηλιακό όριο μπάφου έχει πέσει στα δεκάξι: η Ελεάννα έπιασε τον Κωνσταντίνο να στρίβει χόρτο και να γλείφει το χαρτάκι. Αλλά ο Κωνσταντίνος είναι δεκάξι. Έχουμε ακόμα λίγο καιρό. Μα γιατί αργεί ο Σαράντης; Ο μπάφος έχει μέσα μαριχουάνα, όχι ηρωίνες και τέτοια, ε;».

Χτύπησε το τηλέφωνο· η Μάντυ ψάρεψε τη συσκευή ανάμεσα στα τυροπιτάκια που είχε απλώσει η Ελεάννα στο τραπέζι της κουζίνας.

—Έλα, Μάντυ. Ήρθε η τούρτα;

—Δεν ήρθε. Πήγα και την πήρα. Δεν έρχονται μόνες τους οι τούφρες.

—Α, νόμιζα... Τέλος πάντων, πώς είναι η ατμόσφαιρα;

—Προσεχώς εορταστική. Τρελό κέφι με κάτι που μοιάζει με Έμινεμ αλλά δεν είναι Έμινεμ. Ντάπα ντούπα για αστυνομική θηριωδία, πυροβολισμούς, βία στο γκέ-το, η μάνα μου είναι τζάνκι, τέτοια πράγματα.

Ο Σαράντης έβλεπε όλες τις σκοτεινές γωνίες της Μάντυς. «Σαρκασμός» σκέφτηκε. «Όχι καλό σημάδι».

—Το κέτερινγκ; Όλα έτοιμα;

—Όλα έτοιμα. Όλα, εκτός από μένα, Νταντούλη. Δεν είμαι έτοιμη να αντιμετωπίσω δεκαπεντάχρονα.

—Γιατί, τι συμβαίνει; Καπνίζουν; Πίνουν;

—Όχι ακόμα. Επισήμως το αλκοόλ απαγορεύεται.

—Ο Κωνσταντίνος θα φέρει φλασκί, Μάντυ. Ψυχραιμία. Έχω να σου πω κάτι: συνέβη ένα—

—Πρόσεχε τι θα πεις. Ή μάλλον μην προσέχεις. Έχω πάρει ήδη ενάμισι Λεξοτανίλ.

—Ρε συ, Μάντυ, άσε τις σαχλαμάρες. Θ' αποκοιμηθείς όπως τότε που έπεσες με το κεφάλι στο πιάτο.

—Τότε είχα πάρει κατά λάθος Στίλνοξ. Κατά λάθος εξεπίτηδες. Έρχεσαι; Πού είσαι;

Το «τότε» ήταν η συγκέντρωση παλιών συμμαθητών από το Βρετανικό Λύκειο της Αγίας Αικατερίνης· το 2011, είκοσι χρόνια μετά το απολυτήριο. Το τένις κλαμπ ήταν στολισμένο με σημαιάκια· «σαν μάντρα μεταχειρισμένων αυτοκινήτων» είχε σκεφτεί η Μάντυ. Η Ελεάννα και η Ζουζού δεν είχαν πάει· η Ελεάννα επειδή εκεί-

νες τις μέρες χώριζε με τον Θοδωρή και δεν είχε διάθεση, η Ζουζού επειδή μόλις είχε γνωρίσει τον Μάξιμο και είχε υπερβολική διάθεση: περίμενε να της τηλεφωνήσει «μήπως καταφέρει να συναντηθούν»· μήπως ξεγλιστρήσει από τη γυναίκα του δηλαδή. Η Μάντυ δεν ήθελε να πάει μοναχή της, αλλά πήγε· όλο το βράδυ οι παλιοί συμμαθητές μιλούσαν για τις δουλειές τους: ένας που ήθελε να γίνει πιλότος στη Φόρμουλα Ένα εργαζόταν στην Εθνική Ασφαλιστική· ένας άλλος που ήθελε να γίνει ωκεανολόγος είχε αλλάξει επαγγελματικό προσανατολισμό μόλις έμαθε τι ακριβώς ήταν η ωκεανολογία: τώρα δραστηριοποιούνταν στον τομέα της ηλεκτρικής σκούπας. Οι παλιές συμμαθήτριες έδειχναν η μία στην άλλη φωτογραφίες των παιδιών τους στα κινητά· στη Μάντυ φαινόταν όλα ίδια. Όποιος δεν είχε παιδί έδειχνε σπίτι, αυτοκίνητο, τον εαυτό του με μαγιό στη θάλασσα, γάτα ή σκυλί· κάποιος έδειξε ένα κατοικίδιο κουνέλι. Όποιοι ήταν φίλοι στο Facebook τα ήξεραν ήδη όλα· όποιοι δεν ήταν αδιαφορούσαν· κοιτούσαν αλλού και χαμοουριούνταν. Η Μάντυ αποφάσισε να την κοπανήσει από την πίσω πόρτα και να γυρίσει στην ασφάλεια του σπιτιού της. Κανείς δεν θα πρόσεχε την απουσία της. Το λάθος ήταν ότι δεν την κοπάνησε: πήγε στην τουαλέτα και πήρε το Στίλνοξ· μισή ώρα αργότερα έπεσε στο πιάτο με τα καναπεδάκια κι αποκοιμήθηκε. Την έβαλαν σ' ένα ταξί: αργότερα, δεν θυμόταν τίποτα. Δεν υπήρχε πιθανότητα να εμφανιστεί στην επόμενη συγκέντρωση — ακόμα κι αν την καλούσαν.

Από το 2011, είτε δεν είχαν κάνει συγκέντρωση, είτε είχαν κάνει και δεν την είχαν καλέσει.

Ο Σαράντης σιώπησε για μια στιγμή.

—Έρχεσαι; Στον δρόμο είσαι; επέμεινε η Μάντυ.

—Θα αργήσω λίγο.

Ο Σαράντης ένωσε την ξαφνική ανησυχία της Μάντυς στον ήχο της αναπνοής της.

—Χτύπησε ο Ηλίας με το μηχανάκι.

—Ποιος Ηλίας;

—Ο προφήτης. Ο αδερφός μου, ρε Μάντυ.

—Τι έπαθε; Και ειδοποίησαν εσένα; Έχετε να μιλήσετε από την κηδεία της μάνας σας!

Έντεκα χρόνια.

—Δεν συνέβη σήμερα το ατύχημα, αγάπη. Βρίσκεται σε κώμα από προχθές. Και, ναι, μου τηλεφώνησε η Καρολίνα.

—Χτύπησε; Έσπασε τίποτα;

—Αν κατάλαβα καλά, είπε ο Σαράντης, τονίζοντας μια μια τις λέξεις, βρίσκεται σε κώμα. Με ωμέγα το κώμα.

Η Μάντυ συνειδητοποίησε τι της έλεγε.

—Ωχ. Τι θα κάνεις; Πού τον έχουν;

—Στο Κρατικό Ατυχημάτων στη Γλυφάδα.

—Ω Θεέ μου. Και τώρα;

—Δεν ξέρω, Μάντυ.

—Θα... θα τη βγά-λει;

—Δεν ξέρω, Μάντυ.

Ο Σαράντης άκουσε τη Μάντυ να ρουφάει τη μύτη της.

—Δεν θα καταφέρεις να γυρίσεις ούτε τα μεσάνυχτα, είπε, έτοιμη να κλάψει. Δεν νιώθω νορμάλ. Και τώρα αυτό — το κώμα με ωμέγα.

—Έλα, Μαντούλα, πρέπει να διαστώ. Σ' αφήνω.

—Σαράντη, έχω οράματα από το δημοτικό. Σκέφτομαι την αυλή του σχολείου, τα παιδάκια, τη βρύση.

Η Μάντυ άρχισε να κλαίει κι ο Σαράντης έμεινε για ένα λεπτό στο τηλέφωνο χωρίς να μιλάει. «Ποια βρύση;» αναρωτήθηκε.

—Έλα, Μαντούλα, ηρέμησε, όλα θα πάνε καλά. Το Λεξ που πήρες ήταν των τριών, ε; Μαντούλα, ακούς; Όχι των έξι, ε; Τι χρώμα είχε;

—Των τριών... νομίζω... Ροζ.

—Λοιπόν, τα λέμε αργότερα. Ρίξε λίγο νερό στο πρόσωπό σου.

—Πάρε με να μου πεις λεπτομέρειες μόλις φτάσεις στο νοσοκομείο. Είναι ξεροκέφαλος, θα συνέλθει.

—Μάντυ; Ήρθε και φέτος εκείνο το μαλακισμένο που μας είχε δει πρόπερσι να φιλιόμαστε και είχε πει: «Μπλιεχ, θα ξεράσω»;

—Νομίζω ότι κάπου εδώ είναι. Όλα έχουν αλλάξει από το προπέρσινο πάρτι, Νταντούλη. Όλα.

Η Μάντυ ξαναμπήκε στο μπάνιο κι άρχισε να ζουλάει το δέρμα στη μύτη της. «Πρέπει να πάω για καθαρισμό προσώπου» μονολόγησε. «Για πίλινγκ».

Ένα βράδυ είναι, θα περάσει.

Σε κώμα; Η Μάντυ αναρωτιόταν με πόσα Λεξοτανίλ θα γλιστρούσε απαλά σε κώμα. Αλλά επειδή η Μάντυ

ήταν η Μάντυ κι επειδή παλιότερα περνούσαν ολόκληρα απογεύματα με τον Σαράντη λέγοντας ανέκδοτα και κλαίγοντας από τα γέλια, της ήρθε στο μυαλό το πιο σύντομο ιατρικό ανέκδοτο: «Γιατρέ, ένωθα χάλια και προσπάθησα να αυτοκτονήσω με πενήντα Λεξοτανίλ». «Μα, τι λέτε... Και τι έγινε;» «Μετά τα δύο πρώτα, ένωσα καλύτερα».

Η Μάντυ βγήκε από το μπάνιο νιώθοντας λίγο καλύτερα.

Ίσως η Καρολίνα δεν εννοούσε «κώμα», ίσως εννοούσε «σχεδόν κώμα». Που δεν είναι το ίδιο.